Skygger paa Livets Vei.

(Efter det Engelske.)

Dengang jeg var en Snees Aar yngre end nu, og ovenikjøbet Ungkarl, havde jeg meget smaa Indkomster som Skriver i et af Regeringscontoirerne, og jeg bortødslede ikke Tiden med Bestræbelser for at overbevise den vantroe Verden om, at jeg, John Merton, var bestemt til engang at komme i Ry som Konstner. Hvilke Feil jeg end havde, saa kan jeg dog med en rolig Samvittighed forsikkre, at jeg ikke var bange for at arbeide, og hvis ikke Udsigten til en smuk lille Formue, der vilde tilfalde mig ved en kjær gammel Tantes Død, bestandigt havde udøvet en forvirrende Indflydelse paa mig, kunde jeg rimeligviis have naaet en mere end middelmaadig Stilling, ved Hjelp af Pensel og Palet.

Paa den Tid, ligesom nu, førte jeg et meget eensformet Liv, uden den ringeste Skygge af Eventyrlighed; men ikkedestomindre behageligt nok for en Mand med mine jævne Tilbøieligheder. Julen var for mig Aarets eneste store Begivenhed, thi dengang tilbragte jeg stadigt Helligdagene paa Squire Honeywoods smukke Eiendom i Kent, og vi morede os fortræffeligt der, med Lege, Jagt, Skøiteløben og Kanefart — Alt i den ægte, gamle, engelske Stil.

John Honeywood til Bybrook Hall havde været min Faders bedste Ven; han var en høi, anseelig Mand paa tresindstyve Aar, ligefrem, hjertelig og ædel. Da hans Liv havde været rigt paa Omskiftelser, baade i Hjemmet og i Udlandet, havde han et stort Forraad af Anekdoter og interessante Historier, og det var ham en sand Glæde at fortælle, hvor ofte han med Nød og neppe var undsluppen en Livsfare, medens hans lyttende Gjester sade ved den knittrende Kaminild og nippede til hans hjemmelavede Vin.

En klar og kold Decembermorgen bragte Postbudet mig et Brev fra Landet, med den sædvanlige Indbydelse til at tage tiltakke med hvad Huset formaaede i Bybrook Hall. Det lød saaledes:

„Kjære Jack! Julevedet er tørt og færdigt til at antændes; Gjæssene og Kalkunerne ere udmærkede, en Masse Fugle ere plukkede; Is i Mængde; Rosinerne skulle pilles, Mandlerne afskalles. Kom og giv os en Haandsrækning som en brav Karl, ellers blive vi aldrig færdige.

Din trofaste
John Honeywood.

C. Skr.

Sophy ønsker at vide, naar Du har i Sinde at male en vis ung Dames Portrait. Bemeldte unge Dame mener, at det maaskee vilde være godt for dit Helbred, hvis Du bragte dine Redskaber med Dig, istedetfor den sædvanlige Masse daarlige Undskyldninger, som Ingen fæster Lid til. Mærk Dig dette Vink af en Ven, og hvis Du er klog, saa retter Du Dig derefter. J. H."

Den velkomne Indbydelse blev nøiagtigt og med Glæde efterkommet. Mine Klæder og min Malerkasse bleve i en Fart indpakkede, og Skumringen fandt mig hyggeligt forstandset i Bybrook Halls gammeldags Dagligstue.

Mrs. Honeywood, som nærede en indgroet Modbydelighed for londonske Vaskerkoner og klamt Linned, havde gjennemgaaet Indholdet af min Reisekoffert; den nysgjerrige Miss Sophy havde, ved et hemmeligt Besøg i mit Værelse, overbeviist sig om, at Malerkassen virkeligt var med, og Squiren havde efterseet sin dobbeltløbede Bøsse, og fremviist et Kobbel herlige Hunde, hvilket Alt skulde anvendes til sin Tid. Jeg havde imidlertid tilfredsstillet en frygtelig Appetits Fordringer ved at gjøre voldsomme Indsnit i en kæmpestor Oxesteg og en varm Postei, samt nedskyllet en Kande skummende Octoberøl, saa klart som Rav og saa vellugtende som en Urtekost; dernæst fulgte den vigtige Beskæftigelse, at opsætte Programmet for den paafølgende Uge.

Jeg vil ikke give en fuldstændig Beretning om vor Julelystighed; det maa være tilstrækkeligt at sige, at da Helligdagene vare tilende, og de andre Gjester havde taget Afsked, blev jeg tilbage, under det Foregivende, at ville lægge den sidste Haand paa Portraitet af min Verts fortryllende Datter; men det gik overordentlig langsomt med dette Arbeide. Jeg trættedes aldrig ved at lade Penselen fare over dette lille Stykke Lærred, ei heller blev min fortryllende Original kjed af hver Dag at sidde saa længe for mig — jeg troer tvertimod, at vi Begge med gjensidig og bestandigt tiltagende Glæde længtes efter disse Morgensammenkomster; men ved Enden af min Ferie var dog, naar jeg seer hen til den Tid jeg havde anvendt, Portraitet uforsvarligt langt tilbage.

Den sidste Aften under mit Besøg fandt mig grundende over to Vilkaar, som min ukonstneriske Nølevorenhed havde ladet mig tilbage at vælge imellem. Jeg maatte enten tage Maleriet med mig til Byen, og fuldende det efter Hukommelsen, eller lade det blive hvor det var, og gribe en eller anden gunstig Leilighed til at tage derud tidligt paa Foraaret, og fuldende det efter den levende Original. Uden stor Vanskelighed besluttede jeg at vælge den sidste Udvei, til alle Parters største Tilfredshed, dersom man ellers kan stole paa Ord og Hentydninger. Portraitet blev altsaa forsigtigt hensat i Sophys eget Værelse, og da vi derpaa Alle samledes om det hyggelige Theebord, følte jeg mig saa begjerlig efter at vinde det mest mulige Udbytte af de faa lyksalige Ferietimer, jeg havde tilbage, som om jeg kunde have været en Skoledreng, der gyser ved Nærmelsen af hans ungdommelige Glæders frygtelige Forstyrrer, Helligtrekonger.

Da Theetøiet var taget bort, satte vi os Alle i den rummelige Sopha, for ved den flammende Ilds Skin at faae en rigtig luun Passiar. Jeg havde uden Vanskelighed erholdt Squirens Løfte om, at han den Aften vilde fortælle os en af hans interessante Livsbegivenheder; da nu hans Kone havde draget sit Strikketøi frem fra dets Skjulested, under en af Sophapuderne, og Miss Sophy havde faaet sin Brodeerramme paa Skjødet, fremtog den gamle Herre Karafferne, tændte en Cigar og begyndte sin Historie.

„Jeg formoder," begyndte han, „at Du neppe vil kunne antage, at jeg har tilbragt en Deel af mit tidligere Liv i et Fængsel, som domfældt Forbryder?"

„I et Fængsel!" gjentog jeg leende. „De mener naturligviis i Besøg?"

„Nei," svarede han med Eftertryk, „jeg mener som Forbryder."

„Hvor vil De hen, Sir? Det synes mig høist usandsynligt."

„Det er imidlertid dog sandt," svarede han kort, medens Mrs. Honeywood hævede sine taarefyldte Øine fra sit Arbeide, og idet hun først kastede Blikket paa sin Mand og dernæst paa mig, bekræftede hun hans Forsikkring med et Smil, som syntes at sige: „Sandt er det, hvert eneste Ord."

„I et Fængsel, som domfældt Forbryder!" gjentog jeg forbauset, idet jeg undrede mig over at min milde, velgjørende, ædle Ven nogensinde kunde have været saa fornedret.

„Jeg seer, at Du endnu tvivler," vedblev han, „jeg vil altsaa, med saa faa Ord som muligt, forklare, hvorledes det hænger sammen."

„For fyrretyve Aar siden, netop ved Juletid, var jeg toogtyve Aar gammel, og beskæftiget som Procurator i London; eller for at tale tydeligere, jeg sad Dag ud og Dag ind i et lille bitte Contoir og ventede paa Beskæftigelse. Min Fader, som døde medens jeg endnu var Dreng, havde været Procurator, og min Hu stod altid til at være ligesom han, saaledes som jeg dunkelt mindedes ham, og som min Moder beskrev ham for mig.

„I den Periode levede min Moder og jeg sammen, i et hyggeligt lille Huus i Brixton, og jeg begyndte netop at mærke noget Liv i min Syssel.

„Nogle Maaneder tidligere havde jeg gjort Bekjendtskab med en ung Mand, ved Navn Philip Sefton, som var Medlem af en af City Bankerne, for hvilken hans Fader var Chef. Omstændighederne havde ofte bragt os sammen, og vi vare blevne saa fortrolige Venner, at vi saagodtsom ingen Hemmeligheder havde for hinanden. I vore venskabelige Samtaler nævnede Philip ofte med Henrykkelse Miss Amy Maxwell, hvem han beskrev som en rig og yndig ung Pige, samt gjorde sig til af, at hun skulde være hans Kone, hvilket deres Forældre allerede havde besluttet medens de endnu vare Børn.

„Den ældre Sefton og Mr. Maxwell, der var en rig City Kjøbmand, havde i lang Tid været Venner, og da de begge holdt af Penge, og vare dygtige Forretningsmænd, var Ægteskabsplanen bleven aftalt mellem dem, i Haab om derved at forene de to Familiers Rigdom, og sikkre, om ikke deres Børns Lykke, saa dog deres gode Stilling.

„Jeg havde aldrig seet Miss Maxwell, heller ikke troer jeg nogensinde at have tænkt paa hende, undtagen naar Philip talte om hende, indtil han en Aften i Juletiden, da vi gik ind i Parterret i Drury Lane Theatret for at see en Pantomime, udpegede hende for mig blandt endeel Damer, som sade i en privat Loge.

„Da hun, som det dengang var Brug, tildeels sad i Skygge af et Gardin, kunde jeg ikke see stort Mere af hende, end enkelte Dele af hendes Dragt; men da vi forlode Theateret, vilde min Ledsager endelig præsentere mig for sin tilkommende Brud, da hun gik igjennem Forsalen for at komme ud til Vognen. Det forekom mig, som jeg aldrig før havde seet et saa elskeligt Ansigt, eller et Par saa fortryllende Øine. Men da den korte og formelle Præsentation var overstaaet, gik Philip og jeg ud paa Gaden, talende om ligegyldige Ting, og den Nat sov jeg saa trygt og fri for Drømme, som om der aldrig i hele Christenheden havde været saadanne Ting, som et yndigt Kvindeansigt og et Par fortryllende Øine.

„Efterat dette yndige Syn engang havde fremstillet sig for mine Tanker, syntes det bestemt paa at ville manes fast i dem. Det viste sig stadigt for mig den næste Morgen, og gjorde bestandigt sin Indflydelse gjeldende, saasnart det kun et Øieblik var sluppet mig af Tankerne, saa at jeg, uagtet al min Stræben, ikke var istand til at passe mine Forretninger.

„Da jeg tilsidst mærkede, at der ikke kunde være Tale om at beskæftige mig med mine Skriverier, tog jeg Hat og Overfrakke paa, og ilede ud paa Gaden. Solen skinnede klart, og under dens milde Indflydelse svandt Sneen, som bedækkede Tagene, og i flere Dage havde gjort Vandringen paa Fortogene ubehagelig. Hvert Øieblik styrtede tunge, vaade Masser ned fra Tagene, og satte Fodgængerne i Fare.

„Jeg slentrede op ad Ludgate Hill, da en af disse smaa Sneelaviner, blandet med Istapper, styrtede ned faa Alen foran mig og ramte en Dame med saadan en Kraft, at den kastede hende fra Fortoget ud paa Gaden. Jeg sprang hende til Hjelp, medens et Rædselsskrig fra de Forbigaaende rungede i mine Øren, og det lykkedes mig at drage hende ind paa Fortoget, betimeligt nok til at frelse hende fra at blive knust under de brede Hjul af en sværtlæsset Bryggervogn, som Øieblikket efter vilde have gaaet over hende.

„Da jeg opdagede at min smukke Byrde var besvimet, løftede jeg hende forsigtigt op i mine Arme, og bar hende ind i den nærmeste Boutik, hvor hun ved Anvendelsen af passende Midler snart atter bragtes til Bevidsthed. Forestil Dig min Forbauselse, da jeg gjenkjendte hine yndige talende Øine, som den hele Morgen i mit Contoir havde svævet for mit Blik! Gjenkjendelsen var gjensidig, og paa mine bekymrede Spørgsmaal forsikkrede Miss Maxwell mig med et taknemmeligt Smil, at hun ikke var kommen til nogen alvorlig Skade, og kun led under Indflydelsen af den pludselige Skræk.

„Da jeg efter den unge Dames Begjering havde skaffet en Vogn, bad jeg om at maatte ledsage hende hjem, hvilket hun tillod. Min Modtagelse hos Mr. Maxwell, som den der havde frelst hans eneste Barn, behøver jeg neppe at dvæle ved. Det er tilstrækkeligt at bemærke, at et inderligt Venskab opstod af denne tilfældige Tjeneste, og at det, med Hensyn til Amy og mig, snart modnedes til en brændende og gjensidig Kjærlighed.

„Philip Sefton var dengang fraværende, da han var bleven sendt til Dublin i vigtige Forretninger, som stode i Forbindelse med Banken, og hans Fraværelse varede i flere Uger. I den Tid erfarede jeg af Amys egen Mund, at det paatænkte Giftermaal mellem Philip og hende altid havde været hende imod, og i den senere Tid var blevet saa modbydeligt for hendes Følelser, at hun havde besluttet aldrig frivilligt at underkaste sig Opfyldelsen af en saa uforsvarlig Contract, der var indgaaet af hendes Fader, uden hendes Samtykke eller Vidende, og hvis Fuldbyrdelse ikkun kunde have livsvarig Sorg og Elendighed i Følge.

„Da jeg under disse Omstændigheder ikke kunde antage at begaae noget Brud paa Troskab eller Ære mod Sefton, tilstod jeg aabenhjertet min Kjærlighed, og da min Elskede lagde sin lille Haand i min, og lod sin blussende Kind synke ned paa min Skulder, var jeg saa taabelig at forestille mig, at Livets Sti i Fremtiden vilde være bestrøet med Roser for mig, og agtede ikke paa den Kjendsgjerning, at skarpe og hvasse Torne næsten altid lure under de smukkeste Blomster.

„Sikker paa Amys Kjærlighed, kastede jeg mig med den største Iver over Forretningerne, i den Hensigt hurtigst muligt at naae en Stilling, som kunde berettige mig til at søge hendes Faders Samtykke til vort Ægteskab; thi jeg var overbeviist om, at Mr. Maxwells Omhu for Datterens Lyksalighed vilde bevæge ham til at nedbryde enhver Hindring, som pecuniaire Hensyn kunde opstille; paa den anden Side tiltroede jeg Philip saa meget Ædelmod og Høisind, at disse Egenskaber vilde afholde ham fra at gjøre Fordring paa, at hun skulde henkaste sin Kjærlighed som et Offer paa Mammons Alter. Min Erfaring i verdslige Sager burde have lært mig noget Andet; men jeg var i høi Grad forelsket, og det er et sandt Ord, at Kjærlighed gjør blind.

„Under vor Lykkeruus vendte Philip Sefton tilbage. Skjøndt han, hvilket de følgende Begivenheder tydeligt ville aabenbare, strax opdagede hvorledes Sagerne stode mellem Amy og mig, tilkjendegav han hverken ved Ord, Blik eller Handling, at han mærkede nogen Forandring, som var hans Interesse imod. Han viste en endnu varmere og mere broderlig Hengivenhed for mig, end nogensinde tidligere, og til Trods for mine ivrige Bestræbelser for at undgaae hans Selskab, vidste han behændigt at mage det saa, at han næsten altid var hos mig.

„Da jeg var mig den mislige Stilling, i hvilken vi stode til hinanden som Rivaler, fuldkomment bevidst, følte jeg mig usigelig trykket og ærgerlig over hans vedholdende og paatrængende Selskab, og da jeg af Naturen havde en ligefrem og aaben Charakteer, var jeg ofte paa Nippet til at meddele ham mine Følelser; men som om han havde en Forudanelse om min Hensigt, magede han det stedse ved kloge Vendinger saaledes, at han lagde et eller andet tvingende Baand paa dens Udførelse, og saaledes sneg Tiden sig hen, indtil Vinteren afløstes af Foraaret.

„En Aften, efterat jeg havde spiist til Middag hos Sefton, med et Udvalg af aandrige Gjester, hvem han gjorde sig en Glæde af at samle om sig, lod jeg mig overtale til at modtage hans Opfordring til at spille Billard. Jeg var ikke Spiller; men Vinen var gaaet flittigt omkring, og Philip pralede paa en ubehagelig Maade af sin store Færdighed. Jeg vidste vel, at han var en erfaren Spiller, men jeg kjendte ogsaa min egen Færdighed, og opirret over hans anstødelige